

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/77/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8108221773
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8108221773.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., P. XX, zast. JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátom, Prešov, Jesenná 8 proti žalovanému: Mesto V., zastúpené JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova ul. č. 8, o bezdôvodné obohatenie, o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 28.02.2017, č.k. 13C 217/08-943 jednodhlasne takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku
- II. Potvrdzuje čiastočne rozsudok v zamietavom výroku, a to v časti o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 12.12.2008 do 30.6.2009
- III. V prevyšujúcej zamietavej časti o náhradu za vecné bremeno za obdobie od 1.7.2009 do 12.12.2012 a vo výroku o trovách konania sa rozsudok zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie

odôvodnenie:

1. Pán V. X. (ďalej aj „žalobca“) sa ako vlastník pozemku pod miestnou komunikáciou domáha proti Q. V. (ďalej aj „žalovaný“) náhrady za zaberanie jeho pozemku. Ide o plochu, ktorej korešponduje parc. č.KN-E XXX/X - orná pôda o výmere 266 m² na LV XXX, k.ú. W.. Žalobca uplatnil náhradu za obdobie od 28.12.2006 do 31.12.2007 a po rozšírení žaloby (podaním súdu dňa 12.12.2012) aj za obdobie od 12.12.2008 do 12.12.2012).
2. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) preskúmaným rozsudkom (v poradí druhým) za obdobie od 28.12.2006 do 31.12.2007 žalobe vyhovel a v dodatočne rozšírenej časti (za obdobie od 12.12.2008 do 12.12.2012) žalobu o náhradu za vecné bremeno, s posúdením ako jednorazovú, pre premlčanie v trojročnej premlčacej dobe podľa predpisov občianskeho práva zamietol.
3. Kým žalobca v odvolaní koncentrovaný len na zamietnutie žaloby v jej rozšírenej časti (za obdobie od 12.12.2008 do 12.12.2012) vytýka, že sa malo použiť obchodné právo o štvorročnej premlčacej dobe a že sa právu na náhradu mala priznať opakujúca povaha, a preto navrhuje žalobe vyhovieť, tak žalované mesto pre zmenu navrhuje žalobu ako celok zamietnuť, a to s poukazom na žiadne obohacovanie sa, ale verejnoprospešný význam miestnej komunikácie. Vytklo tiež, že sa súd prvej inštancie adekvátne nevyrovnal s jednotlivými znaleckými posudkami a že súd na úkor preskúmateľnosti vybral len doplnok k znaleckému posudku Slovenskej technickej univerzity v Bratislave („STU“) o stanovení nájomného cca 11 eur/m², čím žalobca získa v podstate za dva roky celú kúpnu cenu 4.381,60 eur. Mesto namietalo závery vychádzajúce z neporovnateľného nájmu pozemkov slúžiacich na biznis, kým predmetný pozemok slúži na verejnoprospešné účely.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že apelácia žalobcu o opakujúcu sa náhradu za vecné bremeno je čiastočne dôvodná, no v limitoch naznačených žalovaným mestom.

K odvolaniu mesta za priznanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 28.12.2006 do 31.12.2007

5. Žalované mesto zaberá pozemok vo vlastníctve žalobcu, s vlastníkom pozemku sa za sporné obdobie nijako právne nevyrovnalo a niet dôvod konštatovať iný záver ako ten, že sa bezdôvodne obohatilo na úkor žalobcu. Len samotný fakt, že ide o využívanie pozemku „pre všetkých“, teda na verejnoprospešný účel, nemôže vlastníka ukrátiť (porov. rozsudok NS SR vo veci 4Cdo 52/2009, nález ÚS SR vo veci III. ÚS 237/09). Bezdôvodné obohatenie vzniká nielen v prípade, ak sa protiprávne rozmnoží majetok obohateného, ale aj vtedy, ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by mu k tomu došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti (porov. R 25/1986).

6. Niet dôvodu nevzťahovať uvedené pravidlo aj na stav, ak obohatený, vrátane verejnoprávneho subjektu, využíva pozemok bez právneho dôvodu na účely komunikácie (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 1405/2005 zo dňa 25. 10. 2006, podľa ktorého „povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba platí pre vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom svoje vlastnícke právo využíva. Podstatné nie je ani to, či užívanie stavby prináša zisk“). Primeranú náhradu za bezdôvodné obohatenie v prípade sporu určí súd podľa okolností konkrétneho prípadu. Medzi okolnosti, ktoré môžu determinovať výšku náhrady, patrí aj odplata za užívanie porovnateľného pozemku v odplatných zmluvných vzťahoch.

7. Po zosumarizovaní početnej judikatúry týkajúcej sa náhrady bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním zastavaného pozemku na úkor vlastníka pozemku možno konštatovať, že ide už o ustálenú súdnu prax.

8. Najvyšší súd v obdobnej veci užívania cudzieho pozemku bez právneho dôvodu (na pozemku žalobcu sa nachádza cestná komunikácia) v odôvodnení uznesenia uviedol, cit.:

„Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci. Obvyklé nájomné je nájomným tržným. Až pri absencii zodpovedajúcich podkladov môže súd vychádzať aj z výšky náhrad v iných prípadoch; v takom prípade ale skutkové zistenia je potrebné podrobiť ďalšiemu posúdeniu z hľadiska toho, do akej miery je obmedzený vlastník v prípade nájmu pozemku, pri ktorom mu so zreteľom na účel nájmu zostane po dobu nájmu „holé vlastníctvo“ bez možnosti užívať pozemok“ (uznesenie NS Slovenskej republiky vo veci 5Cdo 8/2009).

9. Ústavný súd v právnej veci sťažnosti týkajúcej sa veci vedenej pred všeobecným súdom o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu stavbou pozemnej komunikácie, autobusovej zastávky, parkoviska a chodníka, v odôvodnení o.i. uviedol, cit.:

„Ústavný súd sa už v minulosti vyjadril aj k nútenému obmedzeniu vlastníckych práv, keď uviedol, že „primeraná náhrada“ za vyvlastnenie môže byť vyššia ako „primeraná náhrada“ za obmedzenie vlastníckych práv. Na rozdiel od vyvlastnenia, kde môže dôjsť k vyplateniu náhrady, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia“ („nález Ústavného Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 237/09“).

10. Najvyšší súd vo veci užívania nehnuteľností navrhovateľa bez právneho dôvodu, ktorý je verejným priestranstvom, v odôvodnení uviedol: „správny je aj výpočet výšky bezdôvodného obohatenia rovnajúci sa výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok“ (rozsudok NS SR vo veci 4Cdo 52/2009).

11. V prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z protiprávneho stavu sa nejedná o jednorazové právo, ale právo, ktoré vzniká v súvislosti s protiprávnym stavom (okupácia pozemku), a ten bol pretrvávajúci. Tým je daná aj odpoveď, prečo nemožno uznať žalovanému argumentáciu o postúpení

pohľadávky predchodcami žalobcu ako predpoklad úspechu žaloby, keďže predmetom konania je obdobie vlastníctva predmetného pozemku žalobcom (od 28.12.2006 do 31.12.2007).

12. Mesto argumentuje, že pozemok zabral a zastaval štát. Aj táto námietka je nedôvodná, pretože relevantným je stav zabratia pozemku bez súhlasu jeho vlastníka a existencia protiprávneho stavu (objektívne). V spornom období porušovateľom práva bol žalovaný a nie štát. Nerozhoduje pritom právny dôvod nástupníctva po pôvodnom porušovateľovi práva, ktorým bol naozaj, ako správne konštatuje žalované mesto, štát.

13. Ak preto žalované mesto namieta nedostatočne zistený skutkový stav s uvedením, že rozhodujúcim skutkovým stavom je „nežiadanie náhrady“, tak odvolacia námietka je z dôvodu nedostatočnej relevancie takejto skutočnosti („nežiadanie náhrady“) neopodstatnená.

14. Mesto ďalej prvostupňovému súdu vytyka, že vec nesprávne právne posúdil, pretože v skutočnosti išlo o dohodu o bezplatnom užívaní predmetného pozemku.

15. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O.s.p.) nepotvrzuje konkludentnú dohodu o bezplatnom užívaní predmetného pozemku a takúto dohodu nemožno vydedukovať ani z tvrdenia, že sa náhrada nežiadala a že neboli vznesené protesty proti stavbe. Tak teória práva, ako aj aplikačná prax nezaznamenali existenciu vôle dôležitej pre vznik právneho úkonu na základe nekonania. Aj konkludentný prejav je prejavom na základe súhlasu. Teória vzniku právnych úkonov robí rozdiel medzi konkludentným súhlasom a nekonaním. Ide o dve odlišné kategórie súkromného práva. Ak by mal platiť názor žalovaného, tak vo všetkých prípadoch okupácie pozemkov bez protestu ich vlastníkov by mal existovať legálny stav, čo je argumentácia právne neutržateľná.

16. Ak z uvedených dôvodov odvolací súd neuznal existenciu zmluvy o bezplatnom užívaní pozemku, potom je irelevantné aj odstúpenie od údajnej takejto zmluvy.

17. Mesto vyjadruje nesúhlas s prvostupňovým súdom, ktorý postup žalobcu nepovažoval za odporujúci dobrým mravom, ak kúpil pozemok už zastavaný komunikáciou. Mesto uviedlo, že žalobca tak konal aj v iných prípadoch a vzápätí sa snažil získať majetkový prospech v súdnych konaniach. Len na Okresnom súde Prešov je takýchto konaní viac ako 100. Pripomenul podstatne nízku cenu, za akú pritom žalobca získava nehnuteľnosti od predchádzajúcich vlastníkov. Jeho konanie bolo vyhodnotené ako odporujúce dobrým mravom.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu. Odvolací súd len poznamenáva, že ide o rovinu súkromného práva a konanie žalobcu (kupovanie pozemkov zastavaných stavbami) nie je zákonom zakázané (čl. 2 ods. 3 Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá). Odvolací súd plne chápe žalované mesto, že dopláca na nedôslednosti prevzaté po štáte a pritom ide o verejný záujem. Niet však inej cesty než tej, že pri dôslednom rešpektovaní princípov súkromného práva, najmä princípu rovnosti, právnej istoty a princípu proporcionality je treba brať zreteľ na práva žalobcu ako vlastníka, vrátane práva na vydanie bezdôvodného obohatenia.

19. Aj súdu z vlastnej činnosti výkonu súdnictva je známe, že žalobca kupuje nehnuteľnosti, no nedá sa nijako stotožniť so žalovaným, že by to malo bez ďalšieho odporovať dobrým mravom. Kúpa pod cenu a jej dôsledky na vadnosť právneho úkonu (laesio enormis) je vecou účastníkov zmluvy.

20. Z judikatúry prvostupňového a odvolacieho súdu odvolací súd poukazuje na rozsudok OS Prešov, sp. zn. 11C 107/2006 z 27.10.2006, rozsudok OS Prešov, sp. zn. 17C 166/1999 z 20.03.2003 a tiež na rozsudok KS Prešov, sp. zn. 2Co 579/2001 z 20.09.2002, v ktorom krajský súd v odôvodnení rozhodnutia o.i. uviedol: „za primerané v súvislosti s výpočtom bezdôvodného obohatenia je potrebné pojať primerané nájomné, ktoré nemôže vychádzať z ceny pozemkov podľa vyhlášky č. 465/1991 Zb. a ani vyhlášky č. 265/1993 Z.z. a je nutné aj pri týchto obchodných vzťahoch využiť tzv. všeobecnú cenu, to znamená cenu podľa trhových podmienok za nájom nehnuteľnosti“, ďalej rozsudok OS Prešov, sp. zn. 17C 269/2002 z 23.05.2005, rozsudok OS Prešov, sp. zn. 12C 201/1995 z 25.11.1999.

21. Súd prvej inštancie mal predložené na porovnanie viaceré nájomné zmluvy a znalecké posudky o stanovení primeraného nájomného v meste V. v spornom období a ktoré balansujú za 1m² za rok od 1 eura až po 13 eur (H.. Q. B. 223,50 Sk/m², H.. P. S. 1,084 Eur/m², H.. X. E., PhD. 6,641 Eur / m² za rok 2006 a za rok 2007 7,65 Eur, znalecký posudok č. XX/XXXX Slovenskej technickej univerzity v O. za rok XXXX 1,143 Eur/m² a za rok 2007 1,198 Eur/ m², no podľa doplnku k tomuto posudku za rok 2006 už vo výške 11 eur/m², za rok 2007 11,07 eur/m², za rok 2008 12,05 eur/m², za rok 2009 13,90 eur/m²). Žalobca predložil súdu viacero zmlúv z ktorých vyplýva, že za prenájom pozemkov v danej lokalite W. sa platí ročné nájomné vo výške 11,62 až 16,67 Eur.

22. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu 1.667,61 eur, teda 7,42 eur za m² a za rok (266 m²x7,42 za štyri dni v roku 2006 a za obdobie roka 2007 1.989,60 eur). Po odpočítaní už právoplatne priznanej náhrady 322 eur, v poradí skorším rozsudkom z 6.2.2012 č.k. 13C 217/08-445 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 11.12.2012 č.k.6Co 75/2012-514, sa priznala suma 1.667,61 eur.

23. Odvolací súd sa stotožňuje s výhradou žalovaného mesta k doplnku znaleckého posudku o neprimeranosti uplatneného práva z bezdôvodného obohatenia 11 eur, či 13 eur za m² podľa doplnku znaleckého posudku STU, keďže porovnávací materiál tvoriaci základ pre doplnok znaleckého posudku reprezentuje predovšetkým podnikateľský nájom a ktorý sa viaže k pozemkom s pestrou škálou využitia na rozdiel od predmetnej plochy, na ktorej sa nachádza komunikácia. Ak pri náhradách za užívanie cudzej veci ustálená aplikačná prax vychádza z trhových podmienok, nemali by sa robiť výnimky ani v prejednávanej veci a záver o trhovej (ne)lukratívnosti predmetného pozemku zastavaného komunikáciou je namieste.

24. Žalobca sa správne odráža pri nachádzaní primeranej náhrady od porovnania s trhom, no práve trh s pozemkami pod komunikáciami neprekvitá (porov rozsudok tunajšieho súdu z 10.4.2018 č. k. 6Co/41/2017-704 S. vs. V. a spol. ,cit.:

„Zdá sa, že zásadnou výhradou žalobcu je námietka, že súd prvej inštancie nezohľadnil pre porovnanie podstatne vyššiu cenu nájomov v iných prípadoch, vrátane podnikateľských vzťahov. A správne postupoval, pretože na účely primeranej náhrady rozhoduje dopyt a ponuka v obdobných prípadoch zo všetkých hľadísk (najmä vecná, časová, geografická súvislosť) a nedá sa vôbec porovnávať biznis s pozemkami určenými na podnikanie s pozemkami zastavanými komunikáciami. Na otázku, po čom asi ide nájom pod komunikáciou buď nie je žiadna odpoveď alebo pre vlastníka pozemku nie veľmi lichotivá. A práve (ne)lukratívnosť pozemku súd prvej inštancie správne a citlivo posúdil.“)

25. Ak niekto kúpi pozemok zastavaný komunikáciou zdá sa, že niet iného logického vysvetlenia ako takého, že tým sleduje vyžadovanie náhrady od verejnej moci, teda takmer od istého bonitného subjektu. V tomto smere je však dôležitý fakt, že vlastníkov takýchto pozemkov štát rieši priznaním náhrady podľa zákona č.66/2009 Zz..o. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č.66/2009 Zz.“). Ide o predpis, ktorý napráva krivdy spáchané na vlastníkoch a teda povahovo ide o určitý druh reštitúcie.

26. Ani v iných prípadoch reštitúcii, až kým sa vec nevydá alebo neposkytne adekvátna náhrada, sa v zásade neposkytujú iné plnenia v duchu zásady, že všetky krivdy sa odškodniť nedajú. Pozemky pod komunikáciami sú z pohľadu obchodovania na trhu nelukratívne. Preto odvolací súd striktne odmieta spomínaný doplnok univerzity a tiež porovnávací materiál z prostredia biznisu. Dôležitým je aj fakt, že zásah do vlastníckeho práva je len dočasný a vlastník môže očakávať náhradné riešenie, pričom nemožno vylúčiť lukratívny náhradný pozemok. Náhrada za zaberanie pozemku je len provizórnym riešením podľa citovaného zákona (§4).

27. Poznamenáva sa až zarážajúci rozdiel medzi pôvodným posúdením 1 euro/m² a vzápätí doplnkom znaleckého posudku až do 14 eur/m², čím univerzita čiastočne sama svoje závery zrelativizovala. Isteže, nemožno vylúčiť odlišné odborné závery, ak sa napríklad zistí väčšia vzorka porovnávacieho materiálu, no tak drastický nepomer vyvoláva otázky. Sotva by odvolací súd uveril, že by si niekto na trhu dohodol nájomné v likvidačnej výške v prípade väčšej rozlohy pozemku. A práve trh by mal byť, ak nie smerodajný, tak rozhodne dôležitý.

28. Odvolací súd sa preto odkláňa od názoru súdu prvej inštancie, ktorý za základ zobral spomínaný doplnok k posudku STU. Výrok rozsudku o priznaní práva z bezdôvodného obohatenia je však správny, keďže súd prvej inštancie v súlade s princípom zákazu rozhodovania ultra petit správne priznal len navrhovaných (uplatnených) cca 7eur/m².

29. K náhrade 7 eur/m² odvolací súd uvádza, že sa nedá povedať, že by uvedená čiastka bola neproporcionálna nad rámec primeraného a rozumného riešenia, a to berúc do úvahy pre porovnanie iné prípady, napríklad rozsudok vo veci zo dňa 10.4.2018 č. k. 6Co/41/2017-704 S. vs. V. a spol. (5eur/m²). Treba zohľadniť, že v predmetnej veci pôvodní vlastníci výslovný súhlas so zastavaním pozemku nedali a ani sa ich bytostne komunikácia z hľadiska jej dennodenného využitia nedotýka. Relevanciu má tiež výmera dotknutého pozemku a pri tak nízkej výmere pozemku, akým je predmetný pozemok (266 m²), je 7 eur za m² akceptovateľných. Tým odvolací súd naznačuje, že náhrada odvíjajúca sa od sadzby za m² nie je žiadnym pravidlom, ale že sa má náhrada stanovovať vždy podľa okolností prípadu, akými sú výmera, návratnosť investície do kúpy zastavaného pozemku, výhodnosť existencie komunikácie aj pre dotknutého vlastníka a eliminovať závery len jedného z odborných posudkov a ii.

30. Odvolací súd z uvedených dôvodov potvrdil vyhovujúci výrok rozsudku (§ 387 ods.1 C.s.p.), a tým vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 7 eur za m², a to najmä so zreteľom na nízku výmeru.

K dodatočne uplatnenému právu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 12.12.2008 do 30.6.2009

31. Odvolací súd považuje za správny rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zamietnutí žaloby o náhradu za obdobie od 12.12.2008 do 30.6.2009, a to pre premlčanie.

32. Nemali by už pretrvávať pochybnosti o práve na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie cudzej veci (porov. body 8 až 10), ktoré sa premlčuje okrem iného v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe (§ 108 OZ). Za stavu, že žalobca za uvedené obdobie uplatnil právo až dňa 12.12.2012, tak je celkom opodstatnený záver, že k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby došlo.

33. Odvolací súd považuje vzťahy z bezdôvodného obohatenia medzi vlastníkami pozemkov zastavanými komunikáciami a samosprávnymi útvarmi, a to celkom iste za občianskoprávne, na ktoré dopadajú ustanovenia občianskeho práva a nič na tom nemení prípadne ani fakt, že dotknutý vlastník je držiteľom živnosti. Náhrada za zaberanie pozemku zastavaného komunikáciou, a to či už z právneho dôvodu bezdôvodného obohatenia alebo vecného bremena nie je predmetom podnikania ani žiadnych obchodnoprávných kontraktácií žalobcu s mestom.

34. Z uvedeného dôvodu odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudok aj v zamietavom výroku čiastočne, a to čo do zamietnutia žaloby o bezdôvodne obohatenie za obdobie od 12.12.2008 do 30.6.2009 (§387 ods.1,2 Csp).

K náhrade za vecné bremeno za obdobie od 1.7.2009 do 12.12.2012

35. Odvolací súd v prevyšujúcej zamietavej časti (o náhradu za zaberanie pozemku za obdobie od 1.7.2009 do 12.12.2012 rozsudok zrušil (vo vzťahu k tomuto návrhu po prvýkrát; §390 Csp), a to z dôvodu, že pre nesprávne právne posúdenie veci sa súd nezaoberal priznaním náhrady za vecné bremeno. Odvolací súd vo svetle prevažujúcej aplikačnej praxe v rámci súdov Slovenskej republiky zastáva názor, že náhrada podľa zákona č. 66/2009 Zz. sa má posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Za problematické považuje odvolací súd priznanie náhrady ako pri vecnom bremene na neurčitú dobu v rozsahu 20-násobku ceny ročnej výhody spojenej s bremenom, keďže definitívne riešenie môže byť ponúknuté už pred uplynutím 20 rokov (vyhláška 492/2004 Z.z.; F.2 Výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná takto: a) Práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka, a hodnota tejto výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi, pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi“.

36. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zrušil rozsudok v zamietavom výroku v časti o vecné bremeno za obdobie od 1.7.2009 do 12.12.2012 (§ 387 ods1 písm. b/ C.s.p.). Odvolací súd poznamenáva, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o občianskoprávnej povahe nároku a o trojročnej premlčacej dobe.

37. Úlohou súdu bude novo posúdiť právo na náhradu za vecné bremeno ako právo opakujúce, oddeliť nepremlčanú časť práva a zvážiť všetky okolnosti prípadu, prípadne kontinuitu náhrady spred 1.7.2009 (7eur/m²), ktorá sa predbežne vzhľadom na nízku výmeru nejaví ako neprimeraná.

38. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).